

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 16. veličiga serpana 1855.

List 33.

Od potertiga in skesaniga serca.

3.

Previdnost in zaupanje pri spominu na storjene grehe.

Pred vsim, o moja duša! in kakor za podlogo vsaki čednosti ti moram previdnost priporočiti, ko na svoje storjene grehe misliš, de ne zajdeš v hudiceve zanjke, kakor se neprevidnim rado prigodi; kateri, ko si svoje hudobije preživo pred duha stavijo, de bi jih objokovali, pa v misli na nje v skušnjave in novo pervoljenje zabredejo. Tako se tudi rado prigodi, ko se brez koristniga namena s kom v pogovor spustiš, de se poštenja bližnjiga dotakneš, ali kaj z nespametno prisego poterjuješ, ali v grajljivo radovednost padeš, ali še celo v skušnjava nečistih misel mo zelj. Kakšna nesreča, kakšna spačenost! ako tudi hočem na pretečeno pozabiti, in le na to misliti, kar je pred menoj, vender najdem, de po neprevideni slabosti v nečimurno in škodljivo nazaj padem. Kakor nagel smertni zleg, kakor stekel pes, ki tudi bit, človeka raniti ne hinja: rani meseno poželenje mojiga duha; in namesti lepiga duha svetih čednost, se širi v meni skrit, gnusoben smrad pregreh. Spoznam, o nardobrotljiviš Jezus, in razodenem pred Teboj vse zlege, pod katerimi moja duša zdihuje. Je jeza, nepoterpežljivost, nezloga, Bogu in Svetnikom zoperna, nevolja, skrita togota, lenoba duha, služba trebuh, zabavljivost, želja po meseni hotivnosti, grešno občutenje, napadi nesramnosti, in toliko drugih zlegov tim enakih, kateri mojo pomilovanja vredno dušo tlačijo in terpincijo. In vender smradljivo, mervto truplo človek ložej prenese, ko Bog grešno dušo. O moja duša, ti nerodovitno drevo! kaj si prinesla! Ali ni tako drevo vredno sekire in ognja? (Mat. 3, 10.) Kakšno je tvoje sadje? Nič ko samo ternje in britki prestopki! Oh, de bi te njih osti vsaj z britko grevengo presunile, de bi te njih grenkoba za vselej od njih splašila! Imaš mar greh za kaj majhniga? Kaj pa ne jemlje vsak greh Bogu časti zavolj svoje nepokoršine? In ali ni čez silo hudobno, kar koli Bogu čast jemlje; se bo kali mogel grešnik prederzniti, to za kaj maliga imeti? Dobrotljivi Gospod Jezus, zakaj si prišel iz nebes, zakaj si se za svet potegnil, zakaj si se v smert dal, kakor le grešnike rešiti, med katerimi sim jaz narveči!

In zato se oserči, o grešnik! ne obupaj; upaj v Njega, kteriga se bojiš; beži k Njemu, od kteriga si pobegnili; klič Ga iz globočine serca, proti kterimu si se prevzetno vzdignil. Jezus! zavolj svojiga imena mi stori potem imenu. Jezus! po-

zabi prevzetniga puntarja, in oglej se na ponižaniga prošnjika, ki kliče v tvoje sladko, tvoje veselo ime, ime, ki grešniku spet serce podeli in sladko zaupanje da. Kaj drugiga se tudi reče Jezus, ko Zveličar? Bodi mi torej zavolj Sebe samiga Jezus, bodi mi ves milostljiv Zveličar! Ne glej torej, o dobrotljivi Gospod, tako na moje hudo, de bi se ne spomnil svojiga dobriga. Jaz sim Ti res vzroke dal, me pogubiti, pa Ti nisi vzrokov zgubil, iz kterih Ti je lastno, de rešiš. Jaz sim sam sebi vzel nedolžnost, Tebi pa nisim vzel usmiljenja! Res je, de me moja vest obsodi, in de je moja grevenga premajhna v zadostenje; res je pa tudi, de tvoje usmiljenje vsako razžaljenje preseže. Prizanesi tedaj, o Gospod, ki si naše Zveličanje, in „nočeš smerti grešnika“ (Ezek. 18, 23), prizanesi moji grešni duši; razveži njene zveze, zaceli njene rane! Glej, postavim jo pred Tebe, čednost vso prosto, v verige pregreh zakovano, od peze hudobij tlačeno, z nesnago mnogoterih grehov oskrunjeno, od krempļjev satanovih hudo ranjeno, s smradljivimi ranami mnogih hudih del pokrito, s timi in mnogimi drugimi popadkami, ki jih bolj poznaš ko jaz sam, preobloženo, zadušeno, obdano, zamotano, in pomoči vsiga dobriga obropano. Glej mojo silno revšino, in hiti me otet, o Bog preobilniga usmiljenja!

Reven, zmerej in povsod reven je človek, pa v tesni ječi. Ako živi hudobno, se ne ubrani nikakor pogubljenja; ako se vidi, de bi prav živcl, in je zraven nespametin, de se zavolj tega povzdiguje, ga spet poguba in večna nesreča čaka. Napuh, nevošljivost, nečimurna hvaleželnost: ti so slabiga človeka sovražniki, ki se proti njemu vojskujejo, ga oskrunjajo, in če ga Božje usmiljenje ne varuje, večkrat smertno ranijo. Otmi me, o Gospod! tim mojim sovražnikom, ker se jim jaz sam oteti ne morem. Zakaj zlobno in hudobno in vse zverženo je moje serce; kamenito in vse izsušeno, objokati storjene grehe; ko il mehko, ako je skusano; hitro in neutrudno za nepotrebne in škodljive opravke; čmerno in leno, zveličavne misli obujati. Moja spridena in spačena duša je vedno pripravna, se v pregrehe spustiti in se po njih valjati; lena in počasna, na svoj blagor misliti. In kdo je v stani vse zlobe prešteti: požrešnost, dremoto, razujzdanje, nepoterpežljivost, častiželjnost, opravljivost, terdovratnost, in enake, ki nesrečno duso dan na dan motijo, tarejo, v prah pahajo in pokončavajo. Otmi jo, o Gospod! odvzemi ji pezo pregreh, razveži vervi njenih hudobij, raztergaj mrežo njenih zlob; vzdigni ležijočo, podpčraj omahujočo, oboroži neoboroženo z duhovnim orožjem svetih čed-

nost; pokrij in brani jo vojskujočo, in ustrahuj nje zopernike. „Poglej“, o dobrotljivi Jezus! „moje ponižanje in moje stiske, ter mi odpusti vse dolgove moje (Psalm 24, 18.). Bodi mi pomočnik, ne zapusti in ne zaverži me“ (Psalm 26, 9.); temuč „uči me tvojo voljo storiti!“ (Psalm 142, 10.). Kar moje usta tako rade spoznajo, to naj potrdjuje moja duša. Stoj mi na strani, o Ti čez vsak moj zapopadek milostni in ves blagi Gospod, de si v resnici skusim, kar se upati prederzнем.

Zgled prave kersanske žene — za nadložne in zlasti gospodinje.

(Naznanil A. B. v „avstrijskim ljudskim Prijatelju“ tekočiga leta.)

V zvikiševanje Božje časti in pospeševanje bogoljubniga življenja in zveličanja duš je spomin pravih katoliških družin ali oseb prav pripraven pripomoček. Taki zgledi kažejo po eni strani, kako lahko, srečno in oblaživno je življenje po volji svete cerkve obravnano — po drugi strani pa kažejo, na kaki dalnji stopnji proti njim se še večí število katoliških kristijanov znajde. V ta namen tukej popisujem življenje rokodelske žene, kar je vse čista resnica, in svojovoljniga zlepševanja v dopovedovanji nikakor ne potrebuje.

Prav blizu Rudniga gorja na Češkem, v mesticu Zlindrovniku, v tesni stanici borne hišice na tergu je živela kersanska junakinja, ktera kot vijolica skrita je pred svetam malo poznana in čislana bila, Gospodu nebes in zemlje pa je gotovo posebno dopadla. Po slabi družini sim prvo leto, ko sim bil v mestno šolo prišel, že toliko zabredel, de sim svojim staršem skerbi delal; zato so mi družiga stanovališa iskali, kjer bi ne bil le svoji tedanji družini odtegnjen, ampak tudi dobri voditvi in čuječnosti izročén. Po posvetovanji z mojim duhovnim učencem jih je dober angelj na to hišico navížal. Tukej, se ve de, nisim imel nič imenitne domače družine, kakor v svojim prejšnjim stanovališu, temuč med sinovi iz prav prostih družin sim se znajdel. Zaderžanje vsih ondi prebivajočih pa je mojim staršem spričevalo, de naša gospodinja svoje domače k dobremu napeljevati umé. Desiravno ji je bilo Franciška H. ime, so jo vendar v sosesini le staro krojačico (žnidarico) imenovali; ker njen mož je bil krojač (žnidar), zraven tega pa po njenih besedah verl in pobožen mestnján, ki ga je v molitvi in pogovorih pogosto v misel jemala. Po njegovi zgodnji smerti revna vdova v svoj preživek nič družiga ni imela, kot hišico in nekaj njiv. Gospod, ki jo je gotovo ljubil, ji je težek križ zadél, kteriga je pa z veliko poterpežljivostjo in posebno vdanostjo za svojim učencem nosila; pa križ komej nekoliko zljajšan ji je bil kmalo spet na novo obtežen, de bi jo terpljenje popolnoma z Bogam zedinilo. Narpervo ji je toča na polji vse pobila, potem ji je hišica pogorela, in mende ji je smert kmalo tudi njene otroke pobrala, ker sim jo jez ze brez otrok najdel. Naj hujši terpljenje pa je še priti imelo. Nekiga dne, ko se je seno domu spravljalo, je po navadi prav pridno delala, nazaj gredoč pa vsa utrujena se na voz usedla; voz se je zverníl, in ona je dolgo časa pod težkim bremenam ležala. Vso omamljeno so jo potegnili spod voza, in njeno stegno hudo pohabljenó najdlí. Nesrečno ravnanje vračevó jo je za vse njene žive dni hromó (kruljevo) in naredilo nezmožno, le eno stopi-

njo storiti. Kakor koli velik je bil strah in nesreča velika, ravno tako velika je bila pa tudi njena poterpežljivost in otročja vdanost v voljo Božjo, in ravno tako poterpežljivo je prenašala svoje terpljenje v svojo pozno starost. — Odsihmal jo je stara dekla vselej, ko se je jelo daniti, iz postelje vzdignila in na stol s slonilam pri oknu posadila, na kterim je deska bila, ki ji je miza bila; tako je sedela celi dan, dokler ni bila zvečer med bolečinami spet v posteljo spravljena. Ako je človek staro ženko tako sedeti vidil z jasnim, prijaznim obličjem, iz kteriga se je kazal notranji mir, in popolnoma nestrastno, čisto serce razodevalo; ako je človek spremislil, de je na to vižo skor celih dolgih štirideset let kot priklenjena sedela, in je nikoli ni slišati bilo pritožiti se nad svojo nesrečo, je pač lahko mislil, de gleda živi evangeli, in nikoli nobena pridiga od poterpežljivosti v terpljenji mi ni tolikanj v serce segla, kakor pa ko sim njo vidil. S svojim molčanjem je besedo Gospodovo glasnejši oznanovala, kot naj kerpkejši govor v cerkvi.

V svojo domačo družino je razun nas učencov le staro deklo Anko imela, sključeno pa vendar še precej terdno mamico, ktera se ji je s svojim dobrim in pobožnim srcem prav priličila. Gotovo je angelj varh obdvé skupej spravil. Živele ste kot sestre, enako v obleki in enako pri delu; še le pozneji sim zvedil, de je ena gospodinja in druga dekla. Enake, pravim, ste bile tudi pri delu; ker hroma žena je kot vse drugo tudi delo s staro Anko vestno delila. Ta je opravljala kuhinjske in vse tiste opravila, kjer so se noge gibati mogle, žena pa je šivala, predla, posodo umivala ter vse delala, kar je sedé delati mogla.

Ko je zjutraj angeljsko česenje zazvonilo, je stara dekla po navadi z drogám na strop poterkala nas v hramu gornje hiše spijoče učence zbuditi; ako smo se pa zaspančule še mamiti dali, je gori prišla, de nas je z lastno roko zbrihtala in predramila. Smešno je bilo, latinske besede iz njenih ust slišati, ktere si je bila v dolgi obhoji z učenci zapomnila in jih precej dobro obrniti znala. „Surgite, faulpelci! jam pulsatur ave“ (vstanite, lenuhi! angeljsko česenje ze zvoni) — tako nas je po navadi narpervo zaklicala, s tem pa je bila njena latinska zgovornost pri kraji, ker vse drugo nam je spet po nemško povedala. Na pol oblečeni, čevlje in druge oblačila pa v rokah, smo šli doli, kjer smo bili včasih zavolj svoje lenobe dobro okregani, nikoli pa nobene kletve ali nekersanske, nepoštene besede vmes ni bilo. Potem smo se unili in popolnoma oblečeni v okrogu pokleknilí, z obličjem proti britki martri obrnjeni, ktera je z družimi svetimi podobami obdana na prednji steni hišice se znajdla. Ona je naprej molila — proste, pa prav kersanske in podbudljive besede. Nato pa se je vsak svojiga dela ali uka prijel, med kterim je dobra žena nad nami skerbno čula; le to ji je težko bilo, de nas ni izpraševati znala, de bi bila pravo pridnost od videzne razločiti zamogla. O poli sedmih nas je v cerkev in v šolo spustila, in je dobro vedila, ali smo se ondi prav zaderžali ali ne, ker je zastran tega svoje znance skerbno izpraševala in jih od časa do časa tudi k našim učencem pošiljala.

Ko smo vstaviši svojo stanico že osnaženo in verdjano najdlí, in ko ste ženski že poprej svojo lastno molitev opravile, se dela in molitve tudi čez dan manjkalo ni. Ako sim rekel, de zavolj nesreče nikoli nebene pritožbe iz njenih ust ni slišati bilo, pa dostaviti moram, de je pač včasih potožila, pa

ne zavolj nadloge, ki jo je terpela, ampak le zavolj tega, ker pri daritvi sv. maše v cerkvi biti in pa tako delati ni mogla, kakor poprej. S kolikim hrepenenjem je torej praznika presvetiga Rešnjiga Telesa dočakovala, o katerim se je terg v Božjo hišo spremenil, in je tudi ona z drugimi združena nar svetejši Zakrament moliti zamogla. S čisto belo pečo na glavi, v nar lepši krilo oblečena, zalo napravljena kakor sicer nikoli v letu, je že eno uro pred procesijo v gornji hiši pri oknu sedela in se z molitvijo pripravljala na veliko gnado, ktere se je vdeležiti imela. Mašnik so z blagim oziranjem na njo vselej pred njeno hišo blagoslov s svetim Rešnjim Telesom dali. Ko smo potem z blagoslovljenimi venčki domu prišli, smo jo solzno najdlji, in njeno radostno obličje je razodevalo njeno veliko veselje. Tudi mi smo imeli takrat prav vesel dan, zdelo se je, de se je njena ljubezen do nas še narastla, in dovolila nam je že obilniši kot sicer kako pošteno veselje. (K. sl.)

Letašnje popotvanje na Belo reko.

Na „Zgodnji danici“, pepelnično sredo. — V evangeliu beremo, kako se je ljudstvo s silo velikim zaupanjem k Jezusu bližalo. Bolne in slabe so k njemu nosili. Ljudstvo je večkrat Božjiga učnika gnetlo in stiskalo. Njegovo serce je bilo z ljubeznijo in usmiljenjem do ljudstva napolnjeno, ki so bili kakor ovce, ki brez pastirjev sem ter tje begajo. Napis ljubijočiga, usmiljeniga serca Jezusoviga je pač ta: Ljudstvo se mi smili, in nasledek tega usmiljenja je, de je vse Jezusovo življenje v dobrih delih preteklo. Častitljiv je mogel pač taki mesjanski dan biti, ko je Gospod v sredi uboziga ljudstva dušne in telesne dobrote skazoval.

Prosim, mi zavoljo ovinka prizanesti, ker moje serce je še prenapolnjeno od dogodbe, s katero, kakor se mi zdi, nam je bil enak mesjansk dan kakor v ogledalu pred oči postavljen. Saboto 17. sveč. dopoldne smo zapustili Hasaniške naselstva. Pri vgodnim vetru dalje gremo. Bili smo še v loških pokrajinah. Na ladii imamo tudi tri cerkvene zvonove za Gondokoro odločene (tiste iz Ljubljane namreč, od gosp. Zamasa-ta vlite.) Z njimi se ob navadnih dnevnih urah zvoni, kakor je navada po kersanstvu. Ob treh popoldne je zvonjenje prihodnjo nedeljo napovedovalo. Ljudje to slišijo, se ne morejo naslišati in načuditi, in marsikterim to tudi serce povzdiguje. Ostali smo zvečer v nekim kraju — Helat-el-Lahavil. V nedeljo zjutraj — bila je pustna nedelja — so imeli gosp. Provikar slovesno sv. mašo, pri kateri so zamurčki med spremljanjem s fisharmoniko mašne pesmi peli. Po tem sim še jest maševal. Zunaj ladije pa se je bilo že veliko ljudstva zbralo, de bi, kakor so rekli, k Marii Devici na Božjo pot šli. Se vè de so tudi vse drugo ogledali, kakor se pri enacih priložnostih povsod godi. Silno zadovoljni in razveseljeni so bili ljudje, de so zamogli kapelo in ladijo obiskati, desiravno jim je bilo nekoliko nepripravno, ker so mogli vodo bresti, de so nanjo prišli. Marsikteri niso vedili, kako bi se zahvalili. „Bog poverni: sreča vam bodi!“ se je slišalo. Stara ženka je vošila g. Daninger-ju, ki ga je nekaj shujšaniga vidila, de naj mu Bog debelost da. . . Tako je terpelo ven no ven, ljudje so prihajali, de človek ne ve, od kod so se jemali. Prihajali so otroci. Nekterim nekoliko odraslim so g. Provikar kak kosce egiptovskega platna v spodobno obleko dali. Nage oblačiti je delo usmi-

ljenja. Prihajale so matere, in sam sim vidil, s koliko gorečnostjo so svoje materne pritežnosti pred Marijo Devico izlivali. Prihajali so bolni, otroci v naročji mater, odraseni, s trudam tavajoči, od koga vojeni in so zdravil prosili; zakaj ljudje mislijo, de je vsak evropejec zdravnik. G. Provikar so jim jih dajali iz svoje homeopatske zdravilnice, ali pa so jim kako domačo zdravilo svetovali. Prišla je tudi mati z močno bolnim otrokom v naročji. Otroče je bilo majhno in res tako slabo, de so g. Provikar menili, de ne more kaj dolgo živeti. Torej so mi ukazali, de naj ga kerstim. Materi pa so rekli: Tega bolniga otroka bomo pred Devico Marijo čisto Bogu posvetili, de gotovo v nebesa pride, ako umerje. Mati je privolila, nese otroka v kapelo, g. Provikar so kumovali (boter bili), jest pa ogernem štolu, vzamem vodo in ga kerstim z imenom Marija v imenu presv. Trojice. G. Provikar so to dogodbo zapisali in pokazalo se je, de ta ne vatel dolga Marija je že 4 leta stara in ni nikoli še bilo od nje glasú slišati. . . Zmiram več ljudstva se je zbiralo pred ladijo, in vse križem je tako in tako vpilo: „Vas se nam ni bati, vi nas ne sujete od sebe, kakor turki (ti ljudje so mohamedanci), vi nam le dobro delate“. Neka žena je bila posebno nadušena in je vpila, kolikor je mogla: „Vi ste od Boga k nam poslani, vi ste naši očetje“. Sploh nam je ljudstvo nar večji zaupanje skazovalo in je silno veselje na znanje dajalo. Med pričujočimi so bili tudi trije šilukljanje, tersati, veliki ljudje, ki so bili zavoljo lova doli prišli. Eden zmed njih je bil prišel k ladii in je vodo prebredel, de je k oknam kajute prišel. Tudi družiga ljudstva je bilo k ladii prebrodilo. Šilukljan pa se je zdaj na vso moč za g. Provikarja ponasal; ljudi je od ladije proč rinil in neprenehama pravil: „Vaš oče ni v vaš oče, on je naš oče; kaj imate tukaj opraviti!“ O mraku se je to le prigodilo. Mati prinese na rami bolniga dečka. Mislil sim, de ima kje 8 ali 9 let, imel jih je pa že 14. Nesli so ga k g. Provikarju. Komaj je zamogel otrok še oči odpreti, bil je zlo bolan in slab. Gosp. Provikar reko tudi ti materi, de hočejo fantiča z imenom Jožef pred Marijo Devico Bogu posvetiti. Mati je bila zadovoljna, otrok je bil keršen, postal je pa terdnejši, gre peš z ladije in brez opotekanja domu. Ljudstvo pa nam ni le zaupnosti skazovalo, ampak tudi hvalečnost. Zvečer nam je bilo več ovc v dar prinesenih. G. Provikar pa jih niso sprejeli, ker smo bili z živžem obilno preskerbljeni. Bili smo tudi še le pred 2 dnema vola zaklali. Mogli so pa gosp. Provikar ljudi zavoljo te odvernitve tolažiti. To je bil dan, kakoršniga še nisim nikoli doživel. Bog se usmili uboziga ljudstva!

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Tukajšno prečasito škofijsko svetovavstvo je od kranjske kmetijske družbe 50 prav lično vezanih iztisov koristnih bukev: „Unno kmetoranje in gospodarstvo“ prejelo, de bi jih 25 ljudskim šolam na Kranjskim za šolske darila razposlalo, tako, de bota v vsaki zmed teh 25 šol dva nar pridniš učenca s prelepimi bukvami obdarovana, ki jih je dobrotljiva roka verliga gospoda Fid. Terpine-a, predsednika imenovane družbe, v pohvaljeni namen kupila.

V Volicah 8. vel. serp. — Z veseljem vzamem danes pero v roko in hitim naznanit sad družiga šolskiga leta v Volicah. — Tudi letas zamoremo samo dobro od naše šole povedati, čeravno je bila vse leto vdova in brez praviga učitelja. Po odhodu g. Epiha, lanskiga

učenika, so kaplan, gospod Marešič zapušeni siroti priskočili in so šolo vse leto pri svojih mnogih duhovskih opravilih neutrudljivo učili in siroti šolski mladeži učitelja namestovali. Ves čas, kar so ga imeli, so dobri gospod šoli darovali in si zares veliko veliko truda prizadeli, za kar jim dobrotljivi Bog obilno poplačaj! Reči moramo, de je vsejano seme lepo zrastle in bogatiga sadu doneslo; izverstno in v vsem so mladino naučili in omikali. Danes je bila očitna preskušnja; oba razreda sta se verlo, dobro in spremeteno obnesla. Visoko častiti gospod J. Fink, Kamniški dekan, in vsi pričujoči poslušavci, smo bili prav zadovoljni z letošnjim napredkom. Le tako povsod naprej in olik se bo kmalo na kmetih bolj razširila; zares šola na kmetih je zlata reč, dar z nebes za uboge kmetijske ljudi! — Oboji spol, dekleta in fantini so znali keršanski nauk in zgodbe sv. pisma stare in posebno nove zaveze tako dobro, de jih je bilo veselje poslušati. Brali, številili na deski in iz uma so prav gladko, ne bi se ustrašili ktere koli šole, ki ima učitelja samo za to postavljeniga. Gospod kaplan tudi sadjoreje niso pozabili, desiravno je pač gotovo poprej še niso nikoli učili in učenci in učenke so odgovarjali kakor odraseni vertnarčiči, kar so jih vprašali. V resnici velika hvala gre marnimu gospodu kaplanu; dolgo naj nam jih Bog živi in ž njimi naj bo slava vsem gospodam duhovnam, ki ljubijo mlade, nedolžne, podučljive serca otročičev, in za njih dušni in bodoči časni blagor tolikanj skerbijo in storijo. Bog nam jih dolgo davaj in ohrani take gospode, naše naj večji dobrotnike; ohrani tudi njih ljubezen do šole, kjer se naši otročiči vsiga dobriega naučijo. —

Ob enim so nam gospod dekan tudi danes nov altar blagoslovili, ki ga je pobožen posestnik naše fare na svoje stroške sam dal postaviti. K časti podobarja Aleša Janežiča iz Zaloga v Cerkljanski fari, ki je altar naredil, naj bo rečeno, de ga nam je prav lično v lepim bizantinskem zlogu zdelal. Sliši se, de naša fara misli še druge štiri oltarje narediti; to bi bilo pač nekaj. Farmani, Bog daj srečo! Pobožnost, zavoljo ktere naša fara že od davno slovi, bi si s tem pač naj lepši in terpežniši spominek postavila. Res je, letine niso ravno naj boljši; zato bi bili pa Bogu tolikanj dražji in ljubši darovi v pičlih letinah dani na Njegov altar. Bog se bo milostljivo ozrl na našo faro in svoj sveti žegen obilniši razlil čez nas, ker on nikomur naj manjši stvarice dolžan ne ostane; ako ne poverne tlēti na zemlji, nam pa unkraj groba po kraljevo da nazaj, kar smo mu v življenji posodili. Če nas za kozarec hladne vode, ki smo jo v Njegovim imenu dali, plačilo čaka; kolikanj več bo naše povračilo tamkej, ako smo za povišanje Njegove časti in slave, ki je kralj nebes in zemlje, Gospodar stvarjenja, kej na Njegov altar položili! Kapital, ki ga pri Bogu naložimo, je večni in pri Njem je naj varniši in naj boljši naložen; zatorej Vodičanje, od storjeniga sklepa nikar ne odstopite. — Z Bogam!

Iz Kerškiga na Dolenskim. — Že več let, so sebnoma pa od tiste dobe, kar so častiti O. Ksaveri (J. Zupan) gvardijan v Kerškim, se v tukajšnjim kapucinskem samostanu porciunkule slovesno obhajajo. Mnogo mnogo romarjev prihaja v to lepo ozaljšano Božjo hišo; letas pa jih je prišlo še narveč (mende zato ko nevarne bolezni semtertje razsajajo) iz bližnjih in daljnih kranjskih in štajerskih krajev, svojo vest očistit v Zakramentu sv. pokore, in se popolnoma odpustikov vdeležiti. Pridige so vsako leto v tem času po tri, in so bile tudi letas, ktere večji del kranjski in štajerski duhovniki imajo, ker premajhno število kapucinarjev bi ne moglo željam ljudstva dostojno vstreči.

Pervi ogovor, že prednji večer ob 6. so čast. O. Ksaveri imeli in so, desiravno že stari mož, s krepko besedo poslušavcam skazali, de lo tista molitev, ki iz čistiga in posvetnih zmot oprostena serca pride, je Bogu všeč in Marii dopadljiva. V dan porciunkule pri jutranji slovesni maši, ki so jo čast. gosp. Videmski dekan Ant. Rejc peli, so pridigovali gosp. Leskovski kaplan J. Vovk, ki so od dušne večne sreče tako milo govorili, de je bila marsiktera duša do solz ginjena. — Pri veliki maši ob 10, ki so jo čast. g. Leskovski dekan Andr. Svetlin peli, so se pa čast. g. Bizelški fajmošter Jož. Zabukovšek na leci potili, in so prav po romarsko kranjske in štajerske poslušavce pozdravili, ter so jih s prav gorečo besedo, kakor popotnike zdanjiga življenja k pokori budili; vse serca so bile do solz presunjene. Spovednice so bile od treh popoldne pred porciunkulo do terde noči, in od treh družiga jutra do pol ene čez poldne od mnogih spokornikov obdane, v kterih se je okoli 18 spovednikov trudilo. — Bog daj, de bi ta serafinska slovesnost mnogo sadu za zveličanje obrodila. —

J. O. Lepstanski.

Kodi kaj.

Klobuk velikrat razodeva, kaj je pod klobukam. Ko so papež Pij IX. slišali, de je neki potuhnjn morivec kardinala hotel umoriti, so rekli: „Je pa že tisti nesrečni de Felice, dobro vém de je on!“ Papež so ga namreč tisti dan pri papeževim dvoru vidili, še prejden je bil svoje strašno djanje poskusil. Poznali so ga pa že iz njegovih šolskih let, ko so bili vodja v Šen-Mihelski bolnišnici. „Vidil sim ga“ so rekli papež dalje — „poslednje leta večkrat na vratih njegove štacune blizo Jezusove cerkve stati, ko sim mem po opraviilih hodil, in vselej sim spazil, de ni nikoli klobuka z glave vzel in me je tako oistro pogledoval kakor de bi mu kaj dolžan bil“. — Tako težki klobuk, težka kapica, ki se nočeta pred njimi vzdigniti, kterim sta spoštovanje dolžna, pogosto razodevata, kakošna glava, de je pod njima. Glava! sercé! — tvoj klobuček, tvoja kapica te razodeva!

Mili darovi.

Za odkupljenje sušnih otročičev.

Mica Gašperlin 20 kraje. — Marjeta Gašperlin 20 kraje. — Miha Gašperlin 20 kraje. —

Grobni napisi.

Na grob mladenca.

Lej, o človek! tako truplo moje.
Se clo mlado, skorej bo strohnelo;
Spomni se, de tudi truplo tvoje.
Pred ko misliš, bode cvetelo.

Na grob device.

Si ponižna rožica cvetela
Tu na zemlji le za Jezusa.
Zdaj pa novo pesem bodeš pela
Kot devica v družbi Jagnjeta.

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofiji. Fara v Škofji Loki je podeljena gosp. Ant. Martinc-u, lokalistu v Šentožbaldu; Kostanjevška fara gosp. Janezu Lesjak-u kaplanu v Idrii; Sentjoška namestna fara pa gosp. Ign. Podobnik-u, kaplanu v Polhovim Gradcu. Žirovski kaplan gosp. Mih. Kmetič so v Košano prestavljeni; na njih mesto pridejo novoposvečeni mašnik gosp. Karel Prohaska. — Košanski kaplan gosp. Ant. Božič so 7. vel. serpana v 51. letu svoje starosti v Gospodu zaspali. Naj v miru počivajo! —